

ljenja grofa Ulriha oznaniti, ktera še vedno med narodom živi, akoravno je že več ko 400 let minulo, kar je celjska rodovina poginila.

Zvunaj Celja, komaj pol ure hodá proti izhodu, leží na prijetnem griču zala vas po imenu: Tcharje. Preden popotnik iz Celja tje dospé, pride do lesenega mosta, ki prek Voglajne pelja, ktera polagoma svojo mirno vodo proti de-reči Savinji valí in se nekoliko korakov pod Celjem v njo izlivi. — Blizo omenjenega mosta je stanovala Lizika, zala pa nedolžna hči nekega teharskega kmeta, v tihem miru in zadovoljna pri svojih stariših, odločena od vunajnega raz-ujzdanega sveta. Na levem bregu Voglajne pa je stala ko-šata lipa, pod ktero je Lizika robje prala in kamor je na-vadno po vodo hodila, ko je celjski grof Ulrih še mladič kakih 20 let bil. — Navada je bila, da so taki mladiči, kakor je Ulrih bil, pogosto na lov hodili. Ali je bilo zgolj naključje ali kakošna druga nemila osoda, nevem gotovo, da je neki večer deklica ravno ta čas v Voglajno po vode šla, ko se je ošabni gospodič Ulrih s celo trumo lovcev proti domu v Celje spravljal. Lizika je sicer urno ko serna v očetovo hišo odderčala, ko je lovce in mladega viteza zagledala, — pa vendar je bilo že prepozno! Ulrih jo je vidil, in gorjé deklici, ktero si je on v žertvo izbral! Ka-kor ljut oroslan se zaletí za njo, da bi jo poljubil, pa je vloviti ne more. To ga še bolj razserdi; terdno sklene, od deklice za nobeno ceno ne odstopiti, ter odide, čeravno se mu ni bila njegova želja spolnila, v svoj grad proti Celju.

Od Celja kakor od Tcharjev skoro jednako oddaljen stoji na veselem homcu prijazen gradič, pred katerem dve gorostanske jeli ponosno svoje verhove proti nebu dvigujete. To je — Bežigrad. — Če kmetiča vprašaš, kaj to ime pomeni, ti bo sledeče povedal: „Grof Ulrih je bil v mladosti zlo razujzdan človek; ako se mu je kaka deklica posebno dopadla, jo je po svojih pomagačih siloma v ta grad za-preti dal. Tukaj zaperte deklice so bile pri priložnosti v celjski grad odpeljane, kjer so nepopisljive muke za nje pripravljene bile.“ — Bežigrad ni bil prebizišče nedolž-nosti, kakor nekteri mislijo, timveč jama razbojnikov in ro-parjev, ki so deleč okrog strah in trepet napravljali.

(Konec sledí.)

Novičar iz raznih krajev.

Nova milost Cesarska se je pridružila uni od 8. t. m., po kateri so se odperle ječe po celem cesarstvu vsem, ki so bili zaperti zavoljo velike izdaje, ustaje ali punta, — novi milostljivi ukaz od 23. t. m. zapoveduje sedaj, da vsem, katerim je zavolj punta na Ogorskem in Erdeljskem vsled vojaškega prava bilo premoženje vzeto ali pod sekvester djano, se ima premoženje sopet izročiti, ako niso v ptuje dežele pobegnili; če pa so pobegnili in prosijo sedaj za od-pušenje kazni in za povračilo premoženja, se jim bo tudi kakor unim milost skazala. Pa še dalje kakor le v povra-čilo zapadenega premoženja sega omenjeni milostljivi ce-sarski ukaz, namreč, da tudi dohodki, ki so se od odvze-tih posestev celi čas stekali v državni zaklad, se imajo obrniti v prid deželi in njenim prebivavcem. Število poli-tičnih jetnikov, ki so bili vsled gori omenjenega pomilo-stenja iz zapora izpušeni, znaša okoli 400; iz terdnjav če-skih so jih izpustili 125. — Poslednje novice iz Verone pravijo, da se maršal Radecki še precej dobro počuti; 26. dan t. m. so mu dohtarji ovézo z noge sneli in zlom-ljeno nogo našli v pravi legi; slavni starček v 92. letu po-terpljiv prenaša nadlogo svojo. — Na Beneškem je te dni po več krajih toča veliko škodo napravila. — Ni davnej kar so nekega vradnika dunajske banke, kateri je iz njene denarnice počasi čez 300.000 fl. ukradel in veliko ukradenega dnarja v loteriji zapravljal, v Hernalsu zunaj Dunaja vjeli in ga pravici izročili. Neki francozk časnik je kmali potem novico razglasil, da so omenjenega tata

„v Hernalsu — majhnem mesticu českem“ zasačili. Na to ženejo nekteri tako imenovani véliki časniki na Dunaji sedaj silen hrup in se pod naslovom „ein Beitrag zur Geo-graphie Oesterreich's“ norčujejo iz Francozov, da ne vejo, kje je „Hernals“. Mi pa menimo, da se Francozom lože prizanese, da ne vejo: kje je kotič „Hernals“, kakor mno-gim „vélikim“ dunajskim časnikom, ki vsaki hip stavijo Ljubljano na Koroško in ne vejo, kje je Koroško in kje Krajsko. Res bi bil pravi „Beitrag zur Geographie Oe-sterreich's“. Pa saj je povsod lože viditi pezder v očesu svoje-ga brata itd. — Dolgočasne pravde švajco-pruske je sedaj konec; 26. dan t. m. je pismo mirne sprave v Parizu podpisalo 6 pooblastencov. Pogodba se bode v 21 dneh očitno razglasila, ko jo bote švajcarska in pruska poterdile. — Za zedinjenje Moldave in Valahije se še zmiraj oči-tno poteguje francozka vlada. Pravijo, da misli s tem pod-piranjem „svobodnega ljudskega gibanja“ v ptuji deželi si domá pot gladiti za volitev nji udanih poslancov v der-žavni zbor, ki se imajo kmali voliti. — Kmalo po vernitvi na Cetinje je Danilo poklical Černogorce v zbor; na oder se vstopivši je knez z močnim glasom pripovedoval ljudstvu od svojega potovanja in je med drugim rekel, da potem, ko mu je rusovska vlada odrekla navadno pomoč, se je ober-nil do francozke in do več drugih kristjanskih vlad, posled-njič pa do turške, ki mu je več obljubila, kakor vsaka druga, namreč razširjenje dežele in polajšanje kupčije; „prav bi bilo — je sklenil — da bi šli naši poslanci v Carigrad, da bi s sultanom to reč dognali.“ Na vprašanje: „ali ste tudi Vi mojih misel?“ ni nihče besedice zinil. Ko vdrugič vpraša in čuje le mermranje, nevoljen razpusti zbor in reče, da bo sam storil, kar za dobro spozná. — 22. t. m. je v okolici Eistrupski poleg Bremen-a med silno ploho padalo tudi mnogo ribic izpod neba na zemljo; bile so te ribice neko pleme malih klenov, ktere je morska turba (Wasserhose) iz bližnjega morja (Steinhuder-Meer) vzdignila, ktera je ondi v ravno tistem času razsajala. Babjoverci so ta ribji dež berž razlagali po navadni neumnosti.

Terpin.

Ob jutra zoru bilka vsaka
Se z bistro kapljo poživí;
Li za me tužnega sromaka
Tolažbe več pod solncom ni.

Poleti treska v silne skale,
Pozimi tuli v nje vihar;
Veliko vselej so prestale,
U tem so meni one par.

Ko solnce dno morja obsveti,
Ko v černih brezdnih bode dan,
Tolažba če me doleteti —
Morda, ko bom u zemljo djan!

Ah vendar je velika škoda,
Da 'z jekla nimam jez serca!
Naj tolkla njega bi osoda,
Kot oven ignja tleči zna!

Ah bodi jez primorska skala!
Ki se valovi v njo grozé,
Ki se ne bo kreniti dala,
Če z neba strele v njo leté.

Premilo strune se glasite,
Da stopijo solze v oči;
Če tla so tudi skalovite,
Jih rosa včasih ohladi!

Poženčan.

Žalostna novica in mila prošnja.

V četrtek so Lašice (Grosslasič) na Dolenskem po-gorele. Ogenj je bil tako strašan, da v kratkem je bila skor cela vas prežalostno požarišče; pogorele so zraven kmečkih hiš tudi vse druge poslopja, kakor farovž, šola, kancelije itd., le cerkev je ostala. Nič ni revežem ostalo kakor beraška palica in hiša Božja, v kateri na po-moč kličejo milest Njegovo in dobrotljivost človeško v bliž-njih in daljnih krajih. Naj bi bili siromaki povsod uslišani! Kdor vé, da je ta kraj že poprej bil dosti reven kraj in da več let zaporedoma so bili njega pridelki slabi, se bode gotovo siromakov usmilil v nepopisljivi nadlogi! Ker pa dvakrat dá, kdor hitro dá, naj pošlje pogorelcom namenjeni milodar ali prečastitemu gosp. Janezu Stritar-ju, kaplanu pri sv. Jakobu v Ljubljani, ali pa vredništvu „Novic“, ki bode berž vse izročilo imenovanemu gospodu, rojenemu Laščanu, ki z nami vred kličejo mile serca na pomoč preu-bogim pogorelcom.